

הלייה להכotta לארחים הנעלת, אשר זה אף יortho לווה לחתונה באהבה ושמחה ועתה חובה שם גוף המת מנוח בארכון!... והילאה הותה כל כך נדולת ונוארה עד כי נדמה שגם כותלי הבתים ואבני רצפת הרחובות בוכים עמהם!... מיד הביאו הילאה פדרשו, בהתר'ן הנדרל שבו התפלל בקיעות, ויצינו אותו על שלוחן נוכח הבימה, ומרגע זה עד שעה 4 אחר הצהרים היה הלחץ בהמדי גידול מאר ולא פסק פומיו מהלומר תהלים אף רגע אחד, כי גם תלמידי הנימנים באו לומר תהלים. כל החניות, בתיהם המלאכה ואפלו בתיהם מאפה- מצה היו סגורים, והנפקה מינה שבין שבת ליום החואן רך בוה, שבשבת נראים בני אדם ברחובות ובוים הוא כלת רג'מן השוק, עד שככל איש ור שבא העיר נשומות לראות עיר ריקה לנטרו, כי כלם התאספו לרחוב בהכין ויעטרו צופפים טבח'ן הנדרל עד אחר התzeit; עד השעה הרבעית אחר העצחים. בעת ההוא היתה אספה. הרבנים שבאו לפה כמעט מכל הארץ ונכבד לאמו, התיעצו ביניהם על ארות משפחת הנאן הטנו זיל שנשאהר בפי משען להם, וסוף דבר החלט לחת לה תשעת אלפים רובל, שלשה מהם נאסף תיקף ועל ששת האלפים נתנו וועכסלען בתנאי שככל זטן שלא יפרעו הוועכסלען תדור בהדרה של הקלה ווישלטו לה השכורות כתו בחיי.

אחרי ההחלטה התחלו הלויה: בהמדי הספידו בקערת המז' מלאמוא הרה'ג ר' יוסף אברהם צינאוייעצקי,omid נשאו את ארונו רק אנשים שטבלו לטרותן, הפאליצי שלחה שוטרים לפחק על הסדר אף היהודים לא הניחו להתרברב בין המלויים ויעשו בעצם מסח על ידו חבלים שהוויכו בני אדם טוה ומוה ונושא המטה עם הארון וחלווהן והלווי חלופין הלקו באמצעותם לחרדך הנושא מרדך המלך לבית טוער כל חי. שם מסרו את המטה לחברת "הלויה המת" להביאו עד האה' שלפני בית הקברות ומשם נמסר לחברה נחש'א להביאו לבית הטהרה, ועד שטהורו ולהלבישו הפעם העם בהרב מנרייעו לא הספידו וימאן מפני כבورو של הרבה מנאוניינרעד שהוא הוקן מכל הרבנים שנאפסו, ויכבדו את הרב הזה וימלא בקשות וינאים במקום, ובמקום שני נאם אחד המשולחים מהושיבה הק' דלאמו, ובמקום שלישי נאם חתנ-הטנו, וכל הנאותיים היה ביפור רך על ארות משפחת המטה לבתיו עוזב אותם לנפלו הלייה. בחוץ כך עשו להנפטר כשרה ונפתחו דלתות האה' והעם התחל לרחוק עצמו לבית טוער כל חי ואו לא יכול עוד המטה לעוזר בער העם ותהי ממש סכנת נפשות. משערם כי בערך ששת אלפים איש היו על הבה'ק. הקבר שחרפו לו הוא בור, ריק משכנים, סמוך להאה'. אנשי החברת שטהורו מספרים כי מעולם לא ראו במו נפטר שעבורי עליו חמשה מעיל'ע לא ישלוט בו רמה ולא יעלה סרחות כבונף טהור הלויה, יינה על משכנו בשלום וינחם ה' בתוך. שאר אבלי ציון וירושלים את אבלי ותא כל המתאבלים עליו עמהם ומשתחפים עמהם בצערים מקרוב ו מרחוק, אשר בינויהם הני נם אני הכותב ברםע.

פסק חיים שמוקלער אוסקי מפיאנטניצא.

בזה חנו נס אנחנו להביע להאלטנה, הרבנית הביבודה וצאאה שוייח' את רגשי השתתפותנו בצערים, חמקום יגתם אותם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים אמן.

העורך וכל המערבת.

לובלין.

כמה גידולים דבריו רוז' אקריא דווייחי יעבן נכבד מכל חיו, לטה כתוב בו כבוד על שינע בתורה. ראיינו נכבוד רבנו הרב הנאן הנדרל, טופח'ד, הנודע למושג בתורתו צדקתו וחכמו כי. וכו' מוחר'ד אל' קלאצקין שליט'א הנאבד'ק מאירועאפאל ומקודם בברועו, בעהמ'ם שוו'ת אבן הראשה ואמרי שפר וס' אבן פינה על דריש, מנע היהם וחתנה דבי נשואה הנאן הנדרל, שר תורה, ציט'ע קדרוש ישראל טרן ר' ברוך טרכ'י זטוקלא'ה ליישע בעהמ'ה ס' הבהיר תשוי' בית יעקב - בחופיו ליערנו, עיר ואס בישראל, לשכת על כסא הרבנות שעליו ישבו הנאותיים אשר מעולם אנשי השם בישראל שהו למתופת בהשרישם בה מדרות טובות והנחות יישור, וכעד ראי' אהשוב לא למותר להודיע ב'חטורי'ן' כל פרשת הקבלה פנים' הנדרה במו שרויא, למען דעת כי אמן, אין כבוד אלא תורה!...

באים א' ויקרא' ב' אדר' ש יצא רבנו ממאריאפאל ויפר לבריסק. שם התהמתה, ימים אחדים אצל ניסו הרב הנאן העסוק הנדרל בצרבי עמו מוחר'ד יעקב ולמן ליבשין נ'ו, וכל גודלי תורה שבעור קבלו פניו ויישתעשו עמו בד'ת. באוטן חיטים, טלבת הטלגרמות הרבות שעפו לובלין רצא ושוב, עד באו אנשים אחדים לקבל פנוי ובוים ח' יצא משם בצתות ניסו הרה'ג טוחרי'ז חניל. כאח' חטמע העלה נסכו אל' צט' איש מרנסי ייח'ס, נכבד עירנו, שהבו עליו שם מאז הבקר, ובראשם הרואזרם שטסרו לו כתוב הדר רבב פאר וויפי ומוכסה בה'י כמה מאות איש מנכבדי הבעל'ב. ימכתב מיהוד מהרוב הצידיק המפורסם מנעו תרשישים בקשי'ת מוחר'א אונר' שטיט'א ומחרוב הצידיק בנו של הרה'ג מביאלא שליט'א שבדרו לברך באו לשלום. ומה נחרד היה, בלכת חטמע לובלינה, לראות את רבנו יושב וכברדי עירנו עוטרים אותו וטקשייבים לד'ת שהוא אמר לפניהם! בזאת אל הותנה האחרונית קודם לובלין הרב, שנאוסף מכל עברים לחק הכבור האחוריון לרבענו, מהסט' נטהו את הארון על כפים ובהתו הלחץ גדול עד מרוחק כבר נראה על התחנה ח' ושביל טוב למשוך אליו כל לב, ובגהיגות לובלינה עוד מרוחק נראה על התחנה עם רב עופדים צופים ועיניהם פיהלות לראות טרם ורכם. ובעומד הטענו לוכותם עבורי שבע שעות עד שהביאו הילאמוא בשעה 3 בברך. יהו

הלויה הרב הנאן מלאמוא.

באים א' אחרי, אחר הצהרים, התחלו לנטווע להסת' צרוואני-בארא אבערך שעה 5 כבר אי אפשר היה להשיג עגלה ויהל העם לנקת רגלי. וכל אנד' הרבונו לנקת לשם עד כל הריך יותר מיב' ווירטמאוות היותה מלהאה' בני אדם, ובבאה הטענו על הסט' בשעה 8 בערב אי אפשר היה לשער את הלהמן הרב, שנאוסף מכל עברים לחק הכבור האחוריון לרבענו, מהסט' נטהו את הארון על כפים ובהתו הלחץ גדול עד מרוחק כבר נראה על התחנה ח' שבעה עבורי שבע שעות עד שהביאו הילאמוא בשעה 3 בברך. יהו

אר בא הארון העירה התפרצ'ו מן החלונות והמעקות קולות בכוי ותחרד כל העיר, אנשים, נשים וטף בקהל ילה נראת מררו בבכי, כלם היו נערומים כל

מ. רובינשטיין.

شرطוט :

בשנת תרט"ג, מיד אחר אספת הרבנים בעיר קראקה, היה הרבך.
נادر מתחי המדרש אשר בעיר ב, בין מנהה לטעריב, סכום של קולות
יבים התלבדו וייוו לקול אחר, אדריך ונורא, קול של מהאה עזה ונמרצת
המוחה ברעם ורעש. האורתודוכסיה שלנו מוחה, היא חשה עלבון גדול,
נאפן נס פגעו בה, והטו ורעו כל מי שיש לו פה למחות ורגלים לركע,
ענו ואמרו: עוזת כזאת טרם נראית בדורנו זה! הם, החפשים, האברים
הממלודליים, מעויים פניהם לנקר ולבקר אחר מעשי האספה, לעפר בעפר
ישפוך קTHON של שופכים, על ראשי הרבנים הגאננים; על ידי העתונם
הירחוניים, אויל לאותה בושה, אויל לאותה חרפה! הם חפצים לעקר את הכל
אנחנו מחשים, שומעים ואיןנו משיבים, די! כבר פקע כח הטבלנות! הבה,
אחיכם, הבה, מה הם בדפוס אף אנחנו בדפוס, נזיא נא עתונם וירחונים
ברד בם לבן, טי הם הנפשות הייפות האלה וטיה אתם.

- בוראי, בוראי הוא דבר של צרך מרגש - ממכים אחד החשובים
אבערה ברצינות נפשית,
- וכי מה שיד לוטר - עונה לעמתו חשוב שני המכיר את עצמו לעמוד
יהודים וידען בהיות העולם - וכי מה שיד לוטר, בוראי הוא דבר הכרח
אין לדרכו כלל,

ואני עומד מני הצד, נהנה וחושב: אכן רוח של חיים נכננת, סוף סוף,
האורתודוקסיה שלנו, התהוממי הלבבות, התעווררו הרגשות. והנני נגש אל
אגנופיא הנלהבה, ומאיין, ומקшиб לכל הגה ודברו היוצא מפי כל הלוחמים האלה,
עטבל לכל תנועת חטמו של כל אחד ומודד את מדרגת החם שלו.
והמליה גדרה והתגברה פרגע לרגע, בלם אועם, הומים – פרושים

אימים וארץ, והפניהם מתלהבים ונטפי זעה נוטפים מעל הפנים האלה, הגרונות חזרו והמחאה היא בעצם תכפה. אך פהאמ נשמע קול הש"ץ: "והוא רחום בפרק עון" ! .. . וכל אחד פנה אל מקומו לחתפלל מתרד شبיעת רצון של וחמים במסירות נפש.

— "ייחתט בא", ר' יהודי, במטותא, על ירחון ארתקוכסי, המגין על נינויו הרתויים ועל כבוד הרבנים הנගונים מלאה השטחים אותם לרגע ולקל"ס בעוני ל". — בדברים כאלה פניו תי, אחר תפלה הטעריב, אל אחד העומדים, בעל בית הגון ואמייר ואשר חוותו הוביחה עלייו, כי שבע רצון הנהו, על אשר שפה כל חמתו על השקצים והיונגה צעפ", סופרי העתונים ועורכיהם,

— «מה אתה שח' ? — הביע בהתרמורת עזה . חשבתי כי התרגנות צבוי גדולה עתה כב כך עד כי אוננו שומע ומכין את דבריו הפתוחים ומבארים . מהרתי , כמובן , בהסברת יתרה , לחזור על דבריו , להטעים ולהדגישם בכל מה שאפשר , מטהר וטוציא את "הפלס" ומגיש לפניו , והוא אף הוא מטהר , לוקח מידיו , מציז בו , מדרפרף הנה והנה ואומר לבסוף : חבל , חבל נני לא יודעתו אמנים דבר טוב , כנראה .

— אין בכך כלום , נבנש אני לתוכך דבריו , יחתם נא , כבورو ; ויקראו עתה ויתהנה .

- אבל, התחיל מנויד בפדרתו, וב"ב כבר חתמו השנה זו על ירחון
חוּד... וthon כדי רבור משיב לי את "הפלס", מפנה פניו לצד, לוקח מעילו, לובש

-- יחתם נא, ר' שמואל, על הארגן האורתודוכסי הזה, האחד האמוץ לבו גבורות שלא יהיה מפני כל ויעומד על רעתו דרך הרת ותחיים – פונה אני אל חרד חלוחמים, אשר כל כך הצלחה ותקצף, עד שלא התרפל טעריב בעבור –

לא אל הילד הזה התפללה, הרעשת שפם וארץ זה עתה? – כן, כן, דרוש לחתם, ישר גדל, מצוה רבה. חתמו, יהודים; חתו – פונה הוא אל העומדים, ותען כרי דבר מפנה פניו אל הקיר ואומר קול: „זהו רחום יברך עון“...

עוזב אני. גם את זה בלב מלא יוש. רואה אני כי אין הדבר אל
פעוליה רחוק, רחוק מאד. חש אני כי הרתלהבות איננה נפשית והטאה
יננה מקורית ובכל הרعش והטהומה הוא רק רعش מושם רעש, טהומה משומ
בונמה. אך הינו יודע מרא הטהורה בוח הנזר מר לוי בר בור מאר לו בחוץ פיבק

אָבִי הַחֹזֶק אֲמֵת וְחוֹעֵן, שׁוֹעֵן בְּבָזָק מֵזָק, טָבֵל
אַבְחָנוֹת וְסָבֵל הוּא בְּמַלְאָכָתוֹ, בְּכָל אֲשֶׁר הוּא פּוֹנֵה יְדֻעַּךְ רַע בְּלִי חַיּוֹם:
וְיִתְהַקֵּת וְצָרוֹת, וְמוֹצִיאָה אֲתָּת פָּרָדוֹת עַל כָּל מִקְרָה הַמְעוּרָד אֶת
גִּבְיוֹן הַגְּרָנִים... וּפּוֹנֵה אֲנֵי אֵל הַגָּבוֹר בְּעַצְמוֹ, שַׁהְוָא הִיָּה גְּקוֹדָת הַרְעָשָׁ

— ציע לפניו להחתם על עתון אורתודוכסי היוצא פעם בחדש.
— על עתון? על עתון? — התנפל עלי בשזוף קצף ופיו זפת ונטראית — זאת
מרת לטייע ידי עובי עברה, להחזיק בידי אליה הרומטסים ברגליהם כל הקודש לנו,
— טעות, טעות, ר' יהוני... במחיצה מכבורך הרבה טעות... מרים אני אם

לי וזכה, מכוון להעמידו על דבריו, והוא באחד שופך בו וחזרפות עלי ועל עתונאים ומנייע בידיו הנחת והנחה, ופנוי כל כך נלהבים, באותו שעה, כל כך ראים, עד כי מתחילה אני לסתנת מעט אחר... הלא חיבורן לקרים – צועק הוא בכל כחות – מסיתים "טסיאנרים" שלחחים לנו אל בתוי המדרש, הלא חיבורן קרווע סכין חנו לי הוניג פורען!

ニיסו ועם הדרוארים, זרוב העם עברו לפניו כבני טרוון לחתת לו שלט ולברכו בברכת מז'ט, ואח"כ בעטול רב חזו את מהות האנשים שסבבו לו דרך ויעש במרכבה העיריה, ובאשר דירתו עדין לא נגירה היה בית הדרואר הרה"ג חנכבד ויקר ערך יר"א ר' טשה צעראנטקי נ"ז לאבנטיא של תורה, לרבענו וניסו הי"ו, כל חרחות היו מלאים אדם וחלץ והדחק היה נדול עד מאד. בחצי שעה היה מוכרה לעתיד בהצרא ולקבל שלום ומז'ט מבליתי יכולת להכנת הביתה מרוב העם, ובבית פנימטי נאספו ראשי העדרה, נכברדי ולומדי וידרוש לפניהם במלחכה ובאגדה וחם עמדו צופנים גם חצי הלילה ויבלו עמו כל הננה בברכה בטרם קייז.

וזה אלטנְטוֹ הציג א"ע לפני הגוברנטור שבידו עד מאר וישוחח עמו בעשרים רגעטסחטיזאַט דרש עוד חפעם לפני הנאספים אליו ובש"ק בבקר הווין להתפלל בבאָק (לע' אַדּוֹת) שָׂרְבָּנוּ המחרש"ל זצוקלאַח'ה שהי' מלא מפה אל פה בבוא להתפלל שם כל' נֶבֶּקְבָּחַבְּעַגְּאַקְּחַסְּוִידִים וְהַלּוּמְדִים שְׁבָעוּר. לאחר תפלת שחרית דרש רבנו לפני ארון הקודש דרוש נסלא גְּלַמְּכָת וְאַגְּדָת בְּמִשְׁךְ שָׁעָה וְחַצֵּי ולמרות הרחק שנדר לערנע נשמע קולו בשפה ברורה" והשומעים התרגשו מאר מיטיב הינוינו. ונעם הסברתו עד אשר ממש חלקו מחמות פיו, ובכלותו לדrhoש התפרץ מכל העם בקול רعش גדוֹל אדריך וחזק: יישר כה!... ועל כל פנים נראה שעון ושכחה ושביעת רצון להפליא, ובצאתו מבהכ"ג נקהלו בעשרה אלף איש. שמלאו את הרחובות ויהי' מוכרים לחצות את העם ולהעמיד מסחנדר אנשים מזוה ונדר מזוה ורבינו עם כל האבורה אשר לרנליין עברו בתוך וייתר טעה ורביע גמישבת התהלהכה מביהכ"ג לביתו, וכל המעקות והגנות והאטבות היו מלאות אנשים נשים וטף להסתבל בהוד פניו עד בואו הביתה. בכל שלש המועדות ובפרט בשלישית היו אצלו כמה מאות איש וייטיבו לבם, כמו בינה של תורה. וטעני נופת צופי אמרוי הנעים, בן בין ממש ובמיינן תרנימה שהכינו ביד רהבה, בדעתם הייטב כי "אם אין קמה אין תורה".

ביום א' התיצבו לפני השובי"ם וכל המשמשים בקדש, ולפנות ערב כבודו
הרבי הצדיק והענו בכל מידה נכונה בקש"ת טור"ד אברהם אינגר שליט"א לבא אליו
לבקרתו ולברכו בשלו. ומו"ט יותעלם עמו בשעה חדא בדברים ערבים ונעים ובחדרת
חן ובבוד נתקשרו זה לזה באחבה נאמנה, ובערב כבודו הרבי הצדיק מביאלו שליט"א
ונס הוא התעלם אותו יותר משעה ויהי שביעי רצון.

וביום השלישי נבנש להצלחה לבית דירותו שהוא בנובאה של עיר באמצע מושב אהבי חילו ומיהי יוכל לתאר את רוב הבאים אליו ביום האלה, וככלן מכיריהם תודה להר אזרעם וו"חם הנכבדים שהשתדלו לבחור בו וביתר לחרט צעראנטקי הנו"ל שפנה עצמו מכל עסquito בהקדישו עצמו לסדר הכל על נכון וביתו האבסניא של תורה ויכל כל העצמי בכל הנטענות והחומרה המרובה עמו ז) שהלן הגדות אש"ר גברונו מירום

בצדכו כל ההזדמנויות והחוויות המרובה יותן ח' שבל הארכות אשר ינשווו טרם
بعد מפעלו חטוב, וכן לכל המשדרלים עליהם תבאה ועוד יוסף עליהן אלף פעמים.

בְּיַאמְנָתִי חֹזֶן בְּלֹתִי נִפְרֵץ הוּא לְרָאוֹת רַב בַּיְשָׁרָאֵל לְוקָח לְבָבוֹת כְּרָבָנוֹ, שְׁכָלָם יִסְכִּימָנוּ עַלְיוֹ בְּרֻדָּה אַחֲת לְאָמֵר מִקְדָּשׁ מִקְדָּשׁ, וַיֹּשׁ תָּקוֹחַ כִּי. בְּהַשְׁפָעָתוֹ הַעֲצָוָתָה יִعַשָּׂה פָּעָליּוֹת וַיְגַדֵּר פָּרָצּוֹת הַוָּמֶת הַדָּת שְׁנָרָאוּ נִמְ בְּעִירֵנוּ הַכְּבָודָה, וּבְפִרְטָה בְּשָׁמְעָנוּ מַתְנִים לְלִתְתּוֹרָה וַיְגַדֵּר. נִסְמָךְ עַל גָּנוֹנוּ בַּתּוֹרָה וַיְרָאָה וּמְדֻעִים, עוֹד הַנָּהָר אִישׁ אָמִין לְבָבָנְבוֹרִים לֹא תִּתְחַלְתּוּ כִּי נִסְמָךְ עַל גָּנוֹנוּ בַּתּוֹרָה וַיְרָאָה וּמְדֻעִים, עוֹד הַנָּהָר אִישׁ אָמִין לְבָבָנְבוֹרִים לֹא
שָׁא פָּנִי אִישׁ וְלֹא יִחְתַּטְמֵנִי כֹּל, שָׁוֹנָא בָּצָע וָאוֹהָב מִשְׁפָט וְצְדָקָה – רֹצְצִים אָנוּ לְהַאֲמִינָן
לְבַבִּי לֹא יַעֲצְרוּ הַכְּבָוד מִלְתָקֵן כֹּל בְּדַק וַיְהִי דְּבָרָיו נִשְׁמְעוּם בְּכֹל אֲשֶׁר יִעַשָּׂה לְכָבֹוד
שָׁמְעִים, וּבְנֵי עִירֵנוּ יַדְעֻוּ לְכָבֹדוֹ וְלְחוּקִירָוֹ זֶלֶמֶלֶא כֹּל מְחַסְּרוֹיו בְּכָבֹוד וְהַדָּר כְּרָאוֹי לְגַבְרָא
דְּבָא דְּכָותִי שְׁלִיטָא, וְהִ' הַטּוֹב יָאִרְיךְ יִמְיוֹ וְשָׁנוֹתָיו בְּנָעִימִים עַל כִּסֵּא רַבְנָתוֹ וְלַרְגָּלוֹ
תְּרוּם וְתִבְרַךְ קָרְתָּ בָּמָה שְׁנָאָמַר „אָרְךְ יָמִים בִּימִינָה וּבְשְׁמַאלָה עֲוָשָׂר וּכְבָוד“. וְעַיְנִינוּ
זְהֻוּתָה וְנִהְרֹותָ מְרֻיָּה מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים יִמְחוּבָה הִ' לְבָרְכוֹן

יעקב מרדכי לויין

בחרית הרכז, שנחנכה בזאת עירנו שאותה שפיטה של חנוך הילך טויה, נזק
וחירש זכ"ל חאבדפ"ק התאפשר לאספה על דבר מינוי רב חדש, ובמעט כל הדרעות,
 يولתי שתים, הסכימו פה אחד שהובחה מוטלת לטנות רב גדול בתורה, כראוי לעיר
 שנחנכה לאבמניא של תורה, ויחלito אשר בהול' המועד ש"ג יעשן אסיפה בלילית עד

והנה בשבוע שלפני הפסח עשו אסיפה ויקראו לכל נבאי בתיהם התפילה שבעיר ייבקשות להביאם עטיהם רשות המתפללים למען ידעו ע"פ הרשימות כמה לבוחר מכל בית תפלה, ואחריו החלטתם סכום הנבחרים קבעו הבחרות למועדיו יו"ט הראשון של פסח, וכל הנבחרים ימננו מבוניהם ועד לרבות רבאותם ברכות דפת

אחר מז' המודוזים, בתקנת רבנית... יתנו ויצל יהו לבחור רב גאון כראוי לעדרה נגבודה בקאוונא המפורמת
יבן נעשׂו הבחרות וביום ג' רוחחם"פ עשו הנבחרים אפסה ויבחרו את הוועד האמור.
בנ"ה ייעשו ויצל יהו לבחור רב גאון כראוי לעדרה נגבודה בקאוונא המפורמת
בתקנת רבנית...

פאלטאווא : בכ"ה ניסן בחברירות להנחת חטושב זקנים ושהקיים אשתקר
חניבור המפורסם הר"ד דור מאלדאוסקי נתנו במתנה לעדרתו ייחד עם הבתים שקנה
לכברן ביחס להזיהמו חשייה בח"ה ליוםך ממאצ אנטוינט רובל מלבד פינרי עטנו שבסנא

המברך: ה"ר שמעון פאווזנער ור. ווילענסקי ור"י ראנדונסקי.

ולוועד "הנהנת" בית החולויים "נבחרו": ר' היל-אייזלער, ר'צ אמציסלאווסקי, ר'ע פאוזנער, ר' היל-יעדייקין, ר' נהורם סמאליאנאו, ר' לייזר ראנאצעוסקי, ר' נ. זילגנסקי, מ. פ. באחטוטסקי, מ. י. סטופעל, ב. מ. וואראבייציקאו, ב. נ. קודערמן זיט. ל' קראסנער, ולווער חטבקר: ז. ט. לאזראו, א. ט. ראיינמארטען ווחסOPER ג. י. ברוידא.

27.04.1910, page 7

— אבל יטחול נא ר' יהודי — הרימוני קולו ונכנסתי לתוכך דבריו — על עתון אורתודוקסי... אני אומר אורתודוקסי — משנן אני בקול פעמים רבות.

— על עתון אורתודוקסי? — השיב בלשון של קצת תמייה-ני, וזה עניין אחר לנמרי, ואיפה הוא? — הריחו לפניך, מшиб אני בשטחה. הרבה על שליטה בירוי לנעמו סוף סוף על האמת, וחוشب כי מיד יוציא את השקלים וימנה זבתוך כך אני מרצה להסביר את תועלת העניין וחיצותו ביוםינו אלה והשומעים מטים און, שומעים וננהנים וטהנים גם אותו בדברו של הסכמה: בודאי, בוראי נחוץ, תועלת גROLAH.

נו, מי מכם יחתם? — הנסי מפסיק באמצע ופונה צפונה, מורה, נגבה זימה, אל כל ארבע רוחות, נו חתמו, יהודים, שנים בשותפות חתמו. לאט לאט החלה כל הבנopia הנלהבה להתרזר ולהתחמק, זה בכה וזה בכה, וגם הגבור בעצמו נעלם בין כל... כנראה, מהר אל בית מדרש אחר להריעיש גם שם עלמות על הקצאים והיונגאצעס, על העתונים והירחונים, ואמר להציג סכין ולקרואו...